

Μέσα στὴν ἔκταση
μέσα στὸν ἥλιο
μέσα στὰ κύματα
στὸ τραγούδι
πάνω σὲ μιὰ ἄσπρη
μεγάλῃ
πέτρα.

ΛΑΛΩ

Τὰ μάτια μου κλείνουν νὰ κοιμηθῶ
νὰ τὰ βουνὰ δλόκληρα στὸν ὕπνο μου
πάλι ὁ κόσμος πάλι ὁ κόσμος.
Ἄργα χαϊδεύω μὲ τὸ χέρι μου τὸ σῶμα σου
καὶ τ' ἀνοιγμένα σου εἰρηνικὰ δάχτυλα
στὸ ἄσπρο σεντόνι ποὺ μᾶς ἔχει.
Κοιμᾶσαι πολὺ, κοιμᾶμαι λίγο
στὸν ἴδιο κόσμο, στὸν ἴδιο κόσμο.
Μὲ κρατᾶνε σχήματα τοῦ ἀνθρώπου
μάτια πληγὲς κορμιὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου
τὸ σφαγμένο παιδί μὲς στὰ βουνὰ
ἡ ὡραία γυναίκα ποὺ γδύνεται τὴν ἀναπνοή της
κι ἡ θάλασσα ποὺ ἔρχεται στὰ δάχτυλά σου,
αὐτὰ τὰ πρόσωπα τῆς ζωῆς καὶ τὰ πράγματα.
Ζῶ λοιπὸν πάλι ἀπ' τὸν ὕπνο
ἀνάσα ξύπνιος ἀνάσα στ' ὄνειρο
ἀνάσα τῆς ζωῆς ποὺ μοῦ ἔδωσες, ζῶο μου.
Περιμένω ἢ δὲν περιμένω ἀναπνέοντας;
Εἶμαι ὅλα αὐτὰ καὶ δίπλα σου
καὶ περιμένω νὰ ξυπνήσεις, νὰ μοῦ πεῖς,
νὰ ξυπνήσω.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἰδρώτας τοῦ ἀνθρώπου κι αἷμα ζωντανὸ
στὸ ποτήρι, πιές το νὰ γίνεις
καὶ νὰ μᾶς πεῖς τὰ λόγια σου
ποὺ φτιάχνουν αὐτὸ τὸν κόσμο
τὸν ξερό,
γιὰ νὰ τραγουδήσουμε
νὰ μιλήσουμε ἑλληνικά.